

POGLAVLJE I

Mnogo ljudi leškari pored bazenâ u Los Angelesu, ali malo njih je, zaista, besmrtno, ma koliko se takvim pravili uz pomoć plastične hirurgije i vežbanja. Dol je, *uistinu*, besmrtan, i to, već, preko hiljadu godina. Hiljadu godina ratova, atentata i političkih intriga, a od njega je ostao samo lepotan u tanga kupaćem kostimu, koji boravi na bazenu bogatih i poznatih. Ležao je na ivici bazena gotovo bez ičega na sebi. Neboplava boja vode u bazenu bleskala se na suncu. Svetlost se prelamala po njegovom telu plešuci poput bodlji, kao da je neka nevidljiva ruka uskomešala svetlost pretvarajući je u desetak sitnih tačaka i mameći na Dolovom tamnom telu boje nesvojstvene njegovoj puti.

Njegovo telo je bilo crne boje, ali ne onako kako je ljudska koža crna, već više onako kako su psi crni. Posmatrajući igru svetlosti na Dolovoj koži, pomislih da sam pogrešila. Koža mu se presijavala u svetlim tragovima, sjajem ponoćnoplave boje duž dugačkog mišićavog lista, uz blesak kraljevskog plavetnila, poput iskre sa beskrajnog neba koja mu je okrznila leđa i ramena. Purpurna boja, koja bi postidela i najtamniji ametist, milovala mu je kuk. Kako li sam, ikada, mogla pomisliti da mu je koža jednolika? Predstavljao je čudo boja i svetlosti, trakasto raspoređenih po njegovom telu koje se mreškalo i pokretalo, sa mišićima brušenim tokom ratova koje je vodio vekovima pre mog rođenja.

Njegova crna pletenica pružala se preko ivice ležaljke, padala sa strane i uvijala se na betonu pored njega, poput kakve strpljive zmije. Jedino što je na njegovom crnom telu izgledalo crno bila je kosa. Na

njoj nije bilo igre bojâ, već je samo sijala poput crnog dragog kamena. Činilo se da je trebalo da bude baš obratno, da je u kosi trebalo da ima svetle pramenove, a da mu telo bude jednobojno, ali nije bilo tako.

Ležao je na stomaku, glave okrenute nasuprot meni. Pravio se da spava, ali znala sam da je budan. Čekao je. Čekao je da helikopter nadleti. Helikopter sa ljudima iz štampe, fotografima. Sklopili smo pakt sa đavolom. Kad bi se novinari makar malo uklonili i dali nam privatnosti, mi bismo se postarali da, u prethodno dogovoreno vreme, dobiju neku vest koja je vredna fotografisanja. Ja sam Meredith NikEsas, naslednica prestola Neblagosiljanog dvora¹, a moje pojavljivanje u Los Anđelesu, u Kaliforniji, nakon trogodišnjeg odsustva udarna je vest. Ljudi su mislili da sam umrla. Sada sam živa i zdrava, i živim usred jednog od najvećih carstava na planeti. Tada sam otišla i uradila nešto što predstavlja još bolju hranu za tabloide.

Tražim muža. Jedina vilinska princeza rođena na američkom tlu gleda da se uda. Zbog toga što sam feja², naročito što sam pripadnica šijske³ rase, najviše od visokih kraljevstava, nije mi dozvoljeno da se udam pre nego što zatrudnim. Feje ne rađaju mnogo, a još manje one koje pripadaju kraljevskoj lozi. Moja tetka kraljica Vazduha i Tame neće tolerisati nikog ko nije plodni partner. Pošto, izgleda, izumiremo, pa, valjda zato ne mogu da je krivim. Međutim, tabloidi su nekako shvatili da ne samo što izlazim sa svojim telohraniteljima već se i jebem s njima. Ko god me oplodi, udaću se za njega. Postaće moj kralj.

Tabloidi su čak znali i da je kraljica organizovala neku vrstu takmičenja između mene i njenog sina, princa Kela. Ko prvi dobije bebu, dolazi na presto. Mediji su se obrušili na nas poput kanibalskih orgija. To mi se ne sviđa, nimalo mi se ne sviđa.

Ono što tabloidi nisu znali jeste da je Kel nekoliko puta naručio moje ubistvo. Takođe nisu znali da ga je kraljica kaznila tako što ga je zatvorila na šest meseci. Šest meseci zatvoreništva i mučenja. Besmrtnost i sposobnost da se iscele skoro sve rane imaju svoju cenu. Mučenje može trajati vrlo, vrlo dugo.

Kada izađe, Kelu će biti dozvoljeno da nastavi takmičenje, osim ako ja ne zatrudnim prva. Do sada nisam imala sreće, a nije da nisam pokušavala.

Dol je bio jedan od telohranitelja, kraljičinih ličnih telohranitelja, koji se prijavio, ili su ga prijavili, da bude moj ljubavnik. Kraljica

Ondiejas je imala pravilo da njeni telohranitelji svoje seme daju ili njenom telu ili nikome. Dol je vekovima živio u celibatu. A, opet, besmrtnost, ako zastrani, ima svoju cenu.

Izabrali smo jedan od najupornijih tabloida i organizovali se. Dol je mislio da je to kazna za loše ponašanje; kraljica je želela da medijima prikazemo pozitivnu sliku. Pripadnici Neblagosiljanog dvora naroda ši imaju reputaciju loših momaka. Mi možemo biti loši momci, ali ja sam provela dobar deo vremena na Blagosiljanom dvoru, svetlom i sjajnom dvoru za koji mediji misle da je tako savršen, tako veseo. Njihov kralj Taranis, kalj Svetlosti i Iluzije, moj je ujak. Međutim, ja ne nasleđujem taj presto. Nisu me hteli jer je moj otac čistokrvni pripadnik Neblagosiljanih šija, a to je zločin koji bleštava skupina ne oprašta. Nije bilo zatvora u koji bi mogli da me smeste, ni mučenja koje bih mogla da podnesem, a koji bi me očistili od ovog greha.

Mogu reći da je Blagosiljani dvor lepo mesto, ali shvatila sam da je moja krv iste crvene boje kako na belom tako i na crnom mermeru. Ti lepi ljudi su, još u ranom dobu, raščistili da ja neću biti jedna od njih. Previše sam niska, previše ličim na ljudsko biće, a, što je još gore, previše ličim na Neblagosiljane.

Koliko je Dolova koža crna, toliko je moja bela. Ja imam kožu boje mesečine, znak lepote u oba dvora, ali sam visoka jedva metar i po. Nijedan pripadnik naroda ši nije toliko nizak. Imam obline i previše sam čulna za ši narod – valjda imam tu neprijatnu ljudsku krv. Oči su mi trobojne, dve nijanse zelene oko zlatnog kruga. Oči bi odgovarale Blagosiljanom dvoru, ali ne i kosa. Kosa mi je krvavokestenjaste boje, grimizna, kao kad odete u dobar frizerski salon i ofarbate se. Nije kestenjasta, ali, nije prirodno crvena kao kod ljudi. Boja joj je kao kad crveni garnet i to drago kamenje upletete u kosu. Blještava skupina je još zove i Neblagosiljana crvena. Blagosiljani imaju crvenu kosu, ali je bliža ljudskoj nijansi crvene, narandžastu, zlatnu, ili baš crvenu, ali ne tamnu kao što je moja.

Moja majka se pobrinula da saznam da sve što imam, imam u manjim količinama. Manje sam lepa, manje dobrodošla, sve manje. Ona i ja ne razgovaramo mnogo. Otac mi je umro kada sam bila mlađa, a ne prođe ni dan da mi ne nedostaje. On me je učio da svega imam dovoljno: da sam dovoljno lepa, dovoljno jaka, sve dovoljno.

Dol podiže glavu; naočare za sunce su mu kružno obavijale glavu, a ispod njih su se krile crne oči. Sunčeva svetlost se odbijala od srebrnih minduša koje su krasile skoro svaki centimetar njegovih ušiju, od resice do špicastog vrha. Jedino su ga uši odavale da nije čisti pripadnik Neblagosiljanih šija. Suprotno popularnoj književnosti i svakom ko želi da postane feja sa implantima u uhu, pravi ši nema špicaste uši. Dol je mogao sakriti uši i proći kao pravi ši, ali, skoro, uvek je terao kosu unazad, tako da se ovo nesavršenstvo videlo. Mislim da su minduše te koje ćete sigurno opaziti.

„Čujem helikopter. Gde je Riz?”

Još ništa nisam čula, ali sam naučila da ne ispitujem Dola; ako je rekao da je nešto čuo, onda je čuo. Njegovo čulo sluha je bilo bolje nego ljudsko, čak bolje od većine stražara. To, verovatno, ima veze s njegovim pomešanim nasleđem.

Upravila sam se i osvrnula se ka staklenom zidu koji vodi u kuću. Riz se pojavi na kliznim vratima pre nego što sam mogla da ga pozovem. Njegova koža bila je bleđa kao moja, ali, to je bila naša jedina zajednička crta. Do struka duga kosa bila je sva u čvrstim belim kovrdžama koje su uokvirivale dečaćki lepo lice koje će takvo ostati zauvek. Jedno oko mu je imalo tri nijanse: plavu, purpurnoplavu i plavu boju zimskog neba. Drugo oko nije imao, davno ga je izgubio. Ponekad je nosio povez da bi pokrio ožiljke, ali kad je shvatio da meni ne smeta, retko se time opterećivao. Ožiljci su mu se protezali niz lice, ali su prestajali malo iznad napućenih usana koje mame na poljubac. Bio je najlepší zbog tih savršeno oblikovanih usta. Visok oko 1,75 m, bio je najniži čistokrvni ši kog sam srela. Ali, svaki vidljivi deo njega bio je u mišićima. Činilo se da nedostatak visine pokušava da nadoknadi time što je uvek u boljoj formi od ostalih stražara. Svi su bili mišićavi, ali on je bio jedan od nekolicine koji su dizanje tegova shvatali ozbiljno. Takođe, on je jedini imao trbušnjake kao daska za pranje veša. Ispred trbušnjaka, i niže, držao je peškire po koje je otišao, i, tek kad ih je spustio pored moje ležaljke, shvatila sam da je kupaći kostim ostavio u kući.

„Rize, šta to radiš?”

Nakezio mi se. „Ovako mali kupaći kostimi su kao laži. Na taj način ljudi mogu biti nagi a da nisu obnaženi. Ja bih radije da budem obnažen.”

„Neće moći da objave slike ako je neko od nas nag”, reče Dol.

„Objaviće mi dupe, a prednji deo neće.”

Pogledah u njega sa iznenadnom sumnjičavošću. „A zašto neće moći da ti vide prednji deo tela?”

Nasmejavao se, glave zabačene unazad, široko otvorenih usta, tako veselo da se činilo kao da je dan još svetliji. „Sakriću se iza tvog predivnog tela.”

„Ne”, reče Dol.

„A ti ćeš da uradiš sve što bi moglo da se slika?”, upita Riz sa rukama na kukovima. Prijalo mu je što je nag. Govor njegovog tela nikad se nije menjao bez obzira na to šta nosi ili ne nosi. Bilo je potrebno dva dana da ubedimo Dola da nauči svoj tanga kupaći. Nikad nije učestvovao u povremenoj golotinji na dvoru.

Dol ustade, a prednji deo kupaćeg kostima bio je dovoljno mali, i slične boje, tako da shvatih šta je Riz hteo da kaže. Ako niste znali kako veličanstveno Dol izgleda kad je nag, samo jednim pogledom biste shvatili da je to – to. Od pozadi je izgledao nag skoro isto koliko i Riz.

„Nosim ovo, a izložen sam očima javnosti.”

„Sladak si”, reče Riz, „ali, ako hoćemo da tabloidi prestanu da nas fotografišu kroz prozore spavaćih soba, moramo da budemo poštteni prema njima. Moramo da im izvedemo predstavu.” On raširi ruke nakon što je ovo izgovorio, okrećući mi leđa tako da sam mogla lepo da vidim njegovu pozadinu. Pogled je bio lepši bez kupaćeg kostima koji prekida čistu, mišićavu liniju njegovog tela. Još uvek je imao prelepu dupe, a ne kao neki bilderi koji su sagorevanje masti dovodili do te mere da im ništa na telu nije meko. Malo mekoće je potrebno da se sakrije linija mišića, ili, jednostavno, ne izgledaju kako treba.

Sada sam mogla sa čujem helikopter. „Gospodo, ostalo nam je malo vremena. Ne želim da mi fotografi kampuju na drveću unutar zidina.”

Riz mi uzvraća pogled. „Ako prvom tabloidu ne napravimo dobru predstavu, reći će ostalima da smo lagali, i opet će se penjati po nama.” Uzdahnuo je, kao da nije srećan. „Radije bih pokazao dupe celoj zemlji nego da još jedan fotograf polomi ruku pavši sa krova.”

„Slažem se”, reko.

Dol duboko udahnu kroz nos i polako izdahnu na usta. „Slažem se.” Po njegovom stavu, načinu na koji je stajao, videlo se koliko to ne

voli. Ako ne može da se ponaša bolje od ovoga, Dol će morati da bude isključen iz budućih prilika za fotografisanje.

Riz dođe do podnožja moje ležaljke i kleknu na sve četiri, sa rukama na naslonima za ruke. Kezio mi se, i znala sam da će naći načina da uživa u ovome. To je, možda, dužnost, i on, možda, više voli da puc-njevima udalji helikopter s neba, ali, igraće pošteno, i naći će načina da se zabavi ako može.

Piljila sam u donji deo njegovog tela, zato što nisam mogla da odolim. Nisam mogla da ne gledam kako mu se klati, dovoljno blizu da ga pomilujem, dovoljno blizu za mnogo toga. Glas mi je bio malo manje smiren kad upitah: „Da li imaš plan?”

„Mislio sam da ćemo uspeti.”

„A, šta ja treba da radim?”, upita Dol. Zvučao je zgađeno zbog cele situacije. Sviđalo mu se da mi bude ljubavnik, sviđala mu se mogućnost da postane kralj, ali, mrzeo je publicitet i sve što uz to ide.

„Ti možeš da uzmeš jedan kraj, a ja ću uzeti drugi.”

Helikopter je sada bio blizu, možda ga je zaklanjalo samo visoko drveće eukaliptusa koje je oivičavalo imanje. Iz tame svoga lica Dol uputi jedan osmeh pun belih, bleštavih zuba, iznenađen poput munje. Kretao se sa tako skladnom gracioznošću i brzinom da nisam mogla da mu pariram, i, iznenada, kleknu kraj mog ramena. „Ako već moram, onda ću da okusim sladak ukus tvojih usana.”

Riz me kratko liznu po golom stomaku, od čega sam se presavila i zakikotala. Podiže glavu samo da bi rekao „Ima i drugih ukusa koji su isto tako slatki.” Pogled u njegovim očima, njegovo lice, imali su vrelinu i znanje koji mi iskradoše smeh iz grla, i od kojih mi je puls postade brži.

Dol mi, nežno, dodirnu rame usnama. Na taj pokret pogledi nam se sretoše, imali smo isto mračno saznanje. Saznanje rođeno iz noći i dana punih kože, znoja i tela, izgužvanih čaršava i zadovoljstva.

Glas mi je podrhtavao. „Odlučio si da se igraš. Zašto si promenio mišljenje?”

On mi šapnu uz obraz, i ja zadrhtah od sâmog njegovog vrelog daha. „Ovo je nužno zlo, i, ako moraš da paradiraš za medije, onda te neću napustiti.” Opet mu se na licu pojavi taj bleštavi osmeh, poput iznenađenja. Zbog toga je izgledao mlađe, skoro, kao neko sasvim drugi. Tek prošlog meseca, ili tako nešto, saznala sam da Dol krije takav osmeh u

sebi. „Osim toga, ne mogu ostaviti Riza. Sâma boginja zna šta bi sâm tamo uradio.”

Riz pređe prstom po liniji donjeg dela mog bikinija. „Tako sićušni deo odeće. Oni ga, uopšte, neće videti ako budemo pažljivi.”

Mrko ga pogledah. „Kako to misliš?”

Pade niže na ležaljku, tako da mu je lice bilo u pravcu onog dela odeće, a ruke mu klizile ispod mojih malo uzdignutih bedara, sve dok nisu stigle do mojih kukova i sakrile jarko crvenu tkaninu donjeg dela bikinija. Spusti lice prema mojoj preponi, a kosa mu se, poput zaves, prostre po mojim kukovima.

Nisam imala vremena da se pobunim, čak ni da odlučim da li ću se buniti. Helikopter je povio drveće, i tako su nas našli. Riz, lica urođenog u moju preponu, nogu savijenih u kolenima, dok je stopalima lagano udarao po svom nagom dupetu, izgledao je poput deteta koje drži parče ukusnog slatkiša.

Mislila sam da će se Dol buniti, sve dok ne pritisnu lice u moj vrat, kada shvatih da se smeje. Tiho, samo su mu se ramena tresla. Oprezno me spusti nazad u ležaljku, tako da sam ponovo ležala, a on se, i dalje, smejao, ali krijući to od kamera.

Počeh da se smešim, i bilo mi je drago da su mi naočare za sunce ponovo na mestu. Osmeh pređe u smeh, dok je helikopter kružio iznad naših glava dovoljno blizu da raseče vodu u bazenu i Rizovom kosom mi zagolica kožu. Moja kosa se razlete na veštačkom vetru poput krvavih plamenova.

Sada sam se grohotom smejala, od čega su se tresle stvari kraj mojih ramena.

Riz me liznu iznad prepone i kroz tkaninu, tako da mi je to usporilo smeh i malo sam uhvatila dah. Kolutao je očima prateći liniju mog tela, i taj pogled je bio dovoljan; nije želeo da se smejem. Zari zube u tkaninu i nežno me čupkaše zubima. Zadrhtah od tog osećaja, savih kičmu, zabacih glavu i otvorih usta u jednom grlenom uzdah.

Dol me steže za ramena, malo me vrativši u sadašnjost. Još uvek sam se tresla i nisam mogla se usredsrediti na njegovo lice. „Mislim da je bilo dosta predstave za jedan dan.” Spusti mi na stomak jedan od peškira. Drugi pruži Rizu.

Riz ga pogleda, i na njegovom licu sam primetila svadalačku misao, ali na kraju samo ustade, šireći peškir dok je hodao, tako da kamere nisu

uhvatile donje delove kupaćih kostima. Delimično sam očekivala da će na trenutak da se otkrije fotoaparatom, da se našali, ali nije. Veoma pažljivo me pokri svojim peškirom, dok je helikopter kovitlao vazduh iznad naših glava i vetar nam nosio kosu na sve strane. Dok je klečao, bio je potpuno izložen, i pitala sam se da li će on na fotografijama biti učtivo zamagljen, ili će te fotografije prodati evropskim novinama ne vodeći računa ni o čemu.

Kada sam bila potpuno pokrivena, od bedara do ispod crvenog gornjeg dela bikinija, on me zgrabi u naručje.

Morala sam da vičem da bih nadjačala zvuk vetra i mašine. „Umem da hodam.”

„Želim da te nosim.” Izgledao je tako ozbiljno kada je to rekao, a ništa me nije koštalo da ga pustim da me nosi.

Klimnuh glavom.

Riz me je nosio ka kući, dok je Dol hodao malo iza nas i postrance. Dol je bio dobar telohranitelj, predstavljao je pozadinu, ali je, takođe, hodao postrance, umesto pravo iza nas, tako da nije upropastio mogućnost za fotografisanje.

Stade je kraj svoje ležaljke i pokupi treći peškir, a onda lagano krenu ka kući. Primetih da je pištolj umotan u peškir. U helikopteru iznad naših glava uopšte nisu znali da je neko od nas naoružan. Isto tako nisu mogli da vide ni Frosta kako stoji iza kliznih vrata, sakriven iza rasute draperije. Bio je potpuno obučen, i potpuno naoružan. Mislim da je razlog što ja nisam mnogo marila za medijske igre bio taj što ako niko nije pokušao da me ubije, onda je dan prošao dobro. Kada vam je to kriterijum za dobar dan, šta je, onda, poneki helikopter i poneka pikantna fotografija? Skoro ništa.